

Sygn. akt III C 1484/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2016 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. na rzecz powoda A. W. kwotę 5.100 zł (pięć tysięcy sto złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 listopada 2012 r.;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.072 zł (dwa tysiące siedemdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

III. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 776,31 zł (siedemset siedemdziesiąt sześć złotych trzydzieści jeden groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt III C 1484/14

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

Powód A. W. pozwem z dnia 20 stycznia 2014 r. wniósł o zasądzenie jego rzecz od pozwanego (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. kwoty 5.100 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 2 listopada 2012 r. oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 27 kwietnia 2012 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której pojazd powoda uległ uszkodzeniu. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym Towarzystwie. W toku postępowania likwidacyjnego wypłacono powodowi 9.758,86 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu, która zdaniem powoda nie odpowiada tym kosztom. W ocenie powoda, opartej o prywatną kalkulację, wynoszą one 22.758,61 zł, dlatego też wezwał on pozwanego do dopłaty kwoty 12.999,75 zł tytułem pełnej rekompensaty szkody. Z uwagi na

odmowę zadośćuczynienia jego żądaniom powód w niniejszym postępowaniu dochodzi kwoty 5.100 zł tytułem części brakującej kwoty odszkodowania.

Pozwany w sprzeciwie od wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swą rzecz kosztów procesu. Pozwany nie zakwestionował swej odpowiedzialności za szkodę co do zasady, ale podważył wysokość dochodzonego odszkodowania. Pozwany wskazał, iż kwota wypłacona przez niego tytułem odszkodowania w pełni rekompensuje szkodę doznaną przez powoda, a koszty wynikające z kosztorysu sporządzonego na zlecenie powoda mogą być uwzględnione jedynie w razie udokumentowania ich poniesienia w związku z rzeczywiście wykonaną naprawą, nie mogą być one abstrakcyjne.

W toku postępowania strony podtrzymywały swe stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 kwietnia 2012 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do powoda A. W. pojazd marki M. nr rej. (...). Sprawca kolizji ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów w pozwanym (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W..

Pozwany zgłosił powodowi szkodę w pojeździe w dniu 2 października 2012 r.

Pozwany w oparciu o kosztorys z dnia 30 października 2012 r. ustalił koszt naprawy samochodu powoda na kwotę 9.758,86 zł i taką też należność wypłacił powodowi.

Powód nie zgadzając się ze stanowiskiem pozwanego, zwrócił się do rzeczoznawcy P. O. o zweryfikowanie kosztów naprawy pojazdu. P. O. ustalił ten koszt na kwotę 22.758,61 zł. W oparciu o tą wycenę pełnomocnik powoda wezwał pozwanego pismem z dnia 13 grudnia 2012 r. do dopłaty kwoty 12.999,75 zł tytułem odszkodowania. Pozwany nie znalazł podstaw do uwzględnienia tego żądania.

Dowody:

- wyrok nakazowy z dnia 5.10.2012 r. k. 6
- dowód rejestracyjny k. 6v.-7
- zawiadomienie o szkodzie k. 8-9
- pismo pełnomocnika powoda z dnia 29.09.2012 r. k. 10
- pełnomocnictwo k. 11
- pismo pozwanego z dnia k. 11 v.
- pismo pełnomocnika powoda z dnia 10.10.2012 r. k. 12
- kosztorys z dnia 30.10.2012 r. k. 12 v.-13
- protokół szkody k. 14
- decyzja z dnia 11.12.2012 r. k. 15
- ocena techniczna k.15 v.-20
- odwołanie z dnia 13.12.2012 r. k. 21-22
- informacja k. 23-24

- pismo pozwanego z dnia 13.02.2013 r. k. 24 v.
- wezwanie do zapłaty z dnia 28.02.2013 r. k. 25
- potwierdzenie odbioru k. 26
- pismo pozwanego z dnia 11.04.2013 r. k. 27
- dokumenty w aktach szkody w postaci kosztorysu zweryfikowanego przez pozwanego, fotografii na płycie CD, karty pojazdu, pisma pozwanej z 30.10.2012 r., notatki urzędowej z 30.04.2012 r. i polisy z załącznikami

Powód naprawił samochód samodzielnie, z wykorzystaniem oryginalnych części zamiennych. Wartość części użytych do naprawy pojazdu wyniosła w kwietniu 2012 r. kwotę 15.850,44 zł.

Dowody:

- opinia biegłego sądowego k. 94-107
- uzupełniająca opinia biegłego sądowego z dnia 6.11.2015 r. k. 140-142
- uzupełniająca opinia biegłego sądowego z dnia 29.02.2016 r. k. 170-171
- wyjaśnienia biegłego sądowego do opinii k. 195-196

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Wskazać na wstępie należy, iż zgodnie z art. 822 § 1 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 4 k.c.). Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 § 1 kc).

Powód domagał się od pozwanego zapłaty odszkodowania za szkodę wyrządzoną w jego majątku w wyniku zdarzenia z dnia 27 kwietnia 2012 r. przez sprawcę związanego z pozwanym umową obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Z tego rodzaju ubezpieczenia przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, m. in. zniszczenia lub uszkodzenia mienia (por. art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz. U. z 2013 r., poz. 392 z późn. zm.). Zgodnie z art. 361 § 1 i 2 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Natomiast podstawę prawną ciężącego na sprawcy kolizji obowiązku naprawienia szkody stanowi art. 436 § 2 k.c., zgodnie z którym w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Wskazania w tym miejscu wymaga, iż stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zaoferowanych przez strony, a także opinie biegłego sądowego, poparte jego wyjaśnieniami złożonymi podczas rozprawy. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, za wyjątkiem kalkulacji kosztów naprawy sporządzonych przez

ubezpieczyciela i P. O., jako pozostających w sprzeczności z ustaleniami dokonanyymi przez biegłego sądowego. Podkreślenia wymaga, że biegły sądowy w sposób logiczny, wyczerpujący i wsparty zasadami doświadczenia życiowego uzasadnił wnioski swej opinii, odpierając w sposób przekonujący zarzuty zgłoszone do jego opinii przez strony, w konsekwencji Sąd uznał tę opinię za w pełni wiarygodną i miarodajną dla czynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Zważyć należy, iż strona pozwana nie kwestionowała co do zasady swej odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną w majątku powoda w związku ze zdarzeniem z dnia 27 kwietnia 2012 r. W odniesieniu do wysokości żądanych kosztów naprawy pojazdu, opartych o wycenę sporządzoną przez P. O., pozwany wskazywał, iż powód jest uprawniony do żądania zwrotu faktycznie poniesionych kosztów naprawy pojazdu, a nie kosztów hipotetycznych, ustalonych metodą kosztorysową. W przedmiotowej sprawie bezsporne było, iż powód samodzielnie dokonał naprawy. W toku postępowania nie przedstawił przy tym żadnych rachunków obrazujących wysokość wydatków związanych z zakupem części zamiennych, jednak jak wynika z opinii biegłego sądowego samochód powoda został naprawiony po szkodzie z dnia 27 kwietnia 2012 r. i w pełni przywrócony do stanu sprzed szkody przy użyciu części nowych i oryginalnych. Biegły wyjaśnił zarówno podczas rozprawy, jak i w opiniach uzupełniających, iż do wniosku tego doprowadziły go zarówno oględziny pojazdu, jak i wyniki pomiarów powłoki lakierniczej pojazdu, przy uwzględnieniu faktu, iż główne części podlegające wymianie nie występują na rynku w postaci zamienników. Biegły wskazał przy tym, iż przyjęty w opinii koszt części podlegających wymianie oparty jest o cenniki alternatywnych dostawców części zamiennych. Skoro powód naprawił pojazd z wykorzystaniem oryginalnych części zamiennych, to niewątpliwie poniósł koszt związany z ich nabyciem, a koszt ten wg cen rynkowych alternatywnych dostawców w świetle opinii biegłego wyniósł 15.850,44 zł. Kwota ta stanowi różnicę pomiędzy łącznym kosztem naprawy ustalonym przez biegłego na kwotę 25.826,46 zł a kosztami robocizny ustalonymi w tej opinii na kwotę 9.976,02 zł (robocizna – 5.180 zł i lakierowanie 2.930,59 zł powiększone o 23% VAT). W ocenie Sądu stosowanie oryginalnych, nowych części dla przywrócenia stanu pojazdu sprzed wypadku, w szczególności jeśli uprzednio w samochodzie zainstalowane były właśnie elementy oryginalne należy uznać za zasadę (por. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt III CZP 80/11, Biul.SN 2012/4/5, www.sn.pl). Naprawa w takim wariantcie zapewnia bowiem przywrócenie samochodu do stanu sprzed wypadku. Przy przyjęciu odmiennego stanowiska przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji mogłoby okazać się wątpliwe, utrudnione, bądź nawet zagrażające zdrowiu lub życiu uczestników ruchu drogowego.

Brak było podstaw do przyjęcia, iż należne powodowi odszkodowanie winno uwzględniać również

ustalony przez biegłego koszt robocizny, albowiem uwzględnił on stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych stosowane w nieautoryzowanych zakładach naprawczych. Skoro powód sam naprawił pojazd, to kosztów związanych z wynagrodzeniem za czynności naprawcze nie poniósł. Ewentualna szkoda powoda w tym zakresie sprowadzać się mogła do wysokości np. utraconych przez powoda zarobków w czasie, który poświęcił on na wykonanie naprawy swego samochodu. Tego rodzaju uszczerbku w swym majątku powód jednak nie wykazał.

Zważywszy, że koszt części użytych w celu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wyniósł 15.850,44 zł, pozwany zaś wypłacił powodowi jedynie kwotę 9.758,86 zł tytułem odszkodowania, do zapłaty pozostaje pozwanemu kwota 6.091,58 zł. Powód dochodził w tej sprawie zapłaty jedynie 5.100 zł i Sąd pozostając żądaniem tym związany, nie był władny zasądzić na jego rzecz kwoty wyższej, niż objęta pozwem.

O roszczeniu dotyczącym odsetek sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności,

za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 14 ust. 1 cyt. wyżej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie powód zawiadomił pozwanego o szkodzie najpóźniej 2 października 2012 r. (w piśmie z dnia 2 października 2012 r. pozwany potwierdził przyjęcie w tym dniu zgłoszenia szkody), przy czym ustalenie zakresu i kosztów naprawy pojazdu przez pozwanego było możliwe już w ww. terminie. Pozwany winien był zatem zapłacić odszkodowanie z tytułu naprawy pojazdu najpóźniej 1 listopada

2012 r. Pozwany zatem od dnia 2 listopada 2012 r. pozostaje w opóźnieniu w zapłacie kwoty 5.100 zł, a tym samym uzasadnione było zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie w jej zapłacie właśnie od tej daty.

W tych okolicznościach w punkcie I wyroku zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.100 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 listopada 2012 r.

W punkcie II wyroku rozstrzygnięto o kosztach postępowania w oparciu o przepis art. 98 § 1 k.p.c., uwzględniając, że powód wygrał niniejszy proces w całości. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 255 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda - 1.200 zł wg obowiązujących w tej mierze stawek ustalone na podstawie § 6 pkt 4 w zw. z § 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego – 17 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego – 600 zł.

Zważyć należało, że uiszczona przez powoda zaliczka nie pokryła w pełni kosztów opinii biegłego – z tego tytułu wydatkowano ze środków budżetowych kwotę 776,31 zł. W tej sytuacji w punkcie III wyroku kwotę tą nakazano pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa stosując odpowiednio przepis art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz.1398 z późn. zm.) .